

Het komt je aanwaaien

Een bekend Pinksterlied zingt: "Wij leven van de wind

die aanrukt uit den hoge
 en heel het huis vervult
 waar knieën zijn gebogen,
 die doordringt in het hart,
 in de verborgen hof,
 en uitbreekt in een lied
 en opstijgt God ten lof.

In de grondtalen van de bijbel is er voor wind, adem en Geest steeds hetzelfde woord. In het Nederlands onderscheiden wij die drie. Maar voor de mens uit de tijd van de bijbel waren dit drie aspecten van één en dezelfde werkelijkheid. Als in onze tekst dan ook gesproken wordt over het blazen van Jezus, over Jezus' adem, die Hij over de Zijnen laat gaan, dan moeten we hier ook denken aan de Heilige Geest en ook aan de wind, die in Handelingen 2 het teken van de heilige Geest zal zijn. Het gaat in de pinksterboodschap over het waaien van de wind en dat brengt mij tot het thema: het komt je aanwaaien. Onze tekst (Johannes 20 : 19 - 23) is gekozen uit het Johannesevangelie en vindt plaats op de avond van de paaszondag. Dan al geeft Jezus een voorproefje van wat 50 dagen later in het groot zal worden herhaald. Sommigen spreken bij onze tekst dan ook wel over paas-pinksteren. We letten vooral op de overeenkomst van de twee geschiedenissen in het teken van de adem, het teken van de wind. **HET KOMT JE AANWAAIEN.**

Dat wil niet zeggen dat het vanzelf gaat: immers, de discipelen zijn achter gesloten deuren angstig bijeen. Maar terwijl de tien discipelen op die paasavond dus angstig bij elkaar zitten, komt ineens de Opgestane Jezus aanwaaien, in de betekenis van "onverwachts komen". De deuren waren gesloten en toch was Hij ineens in hun midden. Hij groet hen met de toen alledaagse groet "Vrede zij u". In de mond van Jezus gaat de diepere betekenis van die groet ineens mee klinken: vrede, heelheid, harmonie.

Het heil, dat Jezus verworven heeft, geeft Hij zomaar om niet aan de zijnen. Het is als met de wind. Je weet niet, vanwaar hij komt. Hij is er zomaar. Zo iets geldt ook voor het evangelie. Het komt zomaar over je heen. We behoeven het niet op te roepen. We behoeven alleen maar in de wind te gaan staan, om zijn verfrissing te ervaren.

Ik wil u erop wijzen, dat de Opgestane Jezus steeds verschijnt in de kring van de gemeente. Als Hij aan een enkeling verschijnt, dan verwijst Hij diegene naar de gemeente. Die discipelenkring achter die gesloten deuren is immers de eerste verschijningsvorm van de gemeente. **HET KOMT JE AANWAAIEN** in de gemeente. Ook in Handelingen 2 is bij de uitstorting van de Heilige Geest de gemeente bijeen. En de wind vervult het gehele huis. Als de wind waait, dan merk je dat niet in je eentje, maar dan merk je dat met elkaar. En zo mag ik in deze pinkstermeditatie ook uw aandacht vragen voor deze kant van de zaak. Geloven, dat doe je niet alleen, dat doe je samen. Zo mogen we als gemeente samen ervaren: **HET KOMT JE AANWAAIEN!**

"En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen". De adem van Jezus als teken van de wind van Pinksteren, als teken van de heilige Geest. **HET KOMT JE AANWAAIEN, HET HEIL VAN ONZE HEILAND JEZUS.** Er komt je nog iets aanwaaien op het pinksterfeest. Pinksteren is namelijk een zendingsfeest. De wind is een stuwende kracht, die onweerstaanbaar zijn gang gaat, die weerstanden breekt. Dat is bemoedigend, wanneer wij beseffen, dat wij op het pinksterfeest ook opgenomen worden in Gods werk, om zijn Koninkrijk over de aarde te verspreiden. De wind zet mensen in beweging, drijft hen voort en wil hen gebruiken in Gods plan met de wereld. Ook deze opdracht komt je vanmorgen aanwaaien.

Ik eindig met een gedicht:

De tranen, die ik heb geweend,
 zijn door Gods wind gedroogd;
 ik denk niet meer aan wat voorheen
 vergeefs ik heb gepoogd.
 Maar met vernieuwde levensmoed,
 neem ik een vast besluit:

ik voel de winden Gods vandaag
en zeil de haven uit!

.

Ds. J. R. Lammers